

Inhoud

DEEL I 9

Hoofdstuk 1 11

- 1 Renaissanceman 11 - 2 Voorschrift negen 21 - 3 Clint Smoker 26 -
101 Heavy 34

Hoofdstuk twee 36

- 1 De overplaatsing naar Trauma 36 - 2 Mep Beryl 42 - 3 In de Koninklijke Trein 50 - 101 Heavy 56

Hoofdstuk drie 59

- 1 De openbaarheid van kennis 59 - 2 De zakkenwasser met een hoog IQ 65 - 3 Excalibur 71 - 101 Heavy 79

Hoofdstuk vier 80

- 1 Het ding dat wereld heet 80 - 2 Zijne Omvangrijkheid 91 - 3 Cold Blow Lane 100 - 101 Heavy 112

Hoofdstuk vijf 114

- 1 In de ouderslaapkamer 114 - 2 Storm in een glas water 125 - 3 Autozweet 135 - 101 Heavy 148

DEEL II 151

Hoofdstuk zes 153

- 1 De decembrist 153 - 2 Cora Susan 156 - 3 Ingeburgerd 160 - 4 Op Ewelme 162 - 5 101 Heavy 164 - 6 Apologia - 1 165 - 7 Wij twee 170 - 8 Gebruik je hersens 172 - 9 Epithalamium 176

Hoofdstuk zeven 180

- 1 We zullen in stilte vertrekken 180 - 2 Maffe zus 184 - 3 Koning Bas-taard 186 - 4 Cora's bezoek aan Pearl 189 - 5 It's not unusual 192 - 6 Maat nul - 1 195 - 7 Maat nul - 2 202 - 8 Weer niet weten 207 - 9 Naar Otherville 210

Hoofdstuk acht 215

- 1 101 Heavy 215 - 2 Er zitten gaten in het gezicht 216 -
3 Apologia - 2 Keith the Snake 220 - 4 Gele tong 225 - 5 Hachelijk
moment 232 - 6 101 Heavy 235

DEEL III 239

Hoofdstuk negen 241

- 1 De siropen des hemels 241 - 2 Massale ziekmelding aan Dolorosa
Drive 245 - 3 Het principe van slaapliedjes 248 - 4 Toorn der
rechtvaardigen 253 - 5 De scherpschutter van Sextown 256 - 6
Mannen aan de macht 258

Hoofdstuk tien 261

- 1 101 heavy 261 - 2 Clint bereidt zich voor 262 - 3 Ontwaken in de
koude 262 - 4 Leer tegen wilg 263 - 5 101 Heavy 264 - 6 Wat willen
prinsessen? 265 - 7 Simon Finger 266 - 8 Ons best 268 -
9 101 Heavy 270

Laatste hoofdstuk 272

- 1 Hoofse liefde 272 - 2 Kate 274 - 3 De rand van de wereld 276 -
4 101 Heavy 278 - 5 Gele hond 280 - 6 Toen ze klein waren 284

Hoofdstuk 1

1. Renaissanceman

Maar ik ga naar Hollywood maar ik ga naar het ziekenhuis, maar jij bent de eerste maar jij bent de laatste, maar hij is groot maar hij is klein, maar jij blijft boven maar jij gaat omlaag, maar wij zijn rijk maar wij zijn arm, maar zij vinden rust maar zij vinden...

Xan Meo ging naar Hollywood. En met haastige spoed en begeleid door een koor van wanhoopskreten ging Xan Meo enkele minuten later naar het ziekenhuis. Het kwam door geweld van mannen.

‘Ik ben foetsie weg, ik,’ zei hij tegen zijn Amerikaanse vrouw Russia.

‘O,’ zei ze, het uitsprekend als het Franse woord voor *waar*.

‘Ben zo terug. Ik doe ze wel in bad. En lees ze ook wel voor. Daarna kook ik. Daarna vul ik de vaatwasser. Daarna krijg je een lange rugmassage van me. Oké?’

‘Mag ik mee?’ vroeg Russia.

‘Ik wilde eigenlijk alleen zijn.’

‘Je bedoelt dat je eigenlijk alleen wilt zijn met je vriendin.’

Xan begreep dat dit geen echt verwijt was. Maar hij gebruikte een weinig gangbare gelaatsuitdrukking (fronsen) en zei, niet voor de eerste keer en voor zover hij wist naar waarheid: ‘Ik hou niks voor jou verborgen, meid.’

‘... Hmm,’ zei ze en keerde hem haar wang toe.

‘Weet je niet welke dag het is?’

‘O. Natuurlijk.’

Het stel omhelsde elkaar in een gang met een hoog plafond. Nu liet de man door een armbeweging de sleutels in zijn broekzak rammelen. Dit half opzettelijke gebaar gaf aan dat hij de deur uit wilde. Xan zou het in het openbaar niet toegeven, maar vrouwen hadden van nature de neiging het te rekken als mannen gewoon vertrokken. Het vormt de keerzijde van hun plezier om mensen te laten wachten. Daar zouden mannen zich niets van moeten aantrekken. Afwachten is een bescheiden genoegdoening voor vijf miljoen jaar overheersing... Xan liet zachtjes een zucht ontsnappen toen de trap boven hem zachtjes kraakte. Er kwam een

complexe gestalte naar beneden, tot aan het middel normaal, maar tweehoofdig en vierarmig: Meo's baby'tje Sophie, verkleefd met de heup van haar Braziliaanse au-pair Imaculada. Achter hen, op een afstand die zowel dromerig als onafhankelijk was, doemde hun kleuter op: Billie.

Russia pakte de baby aan en zei: 'Wil jij wel heerlijke yoghurt bij het eten?'

'Nee!' zei de baby.

'Wil je lekker badderen met al je badspeeltjes?'

'Nee!' zei de baby en geeuwde: de eerste ondertandjes als twee rijstkorrels.

'Billie. Doe de aapjes eens voor papa.'

'De aapjes op het bed sprongen door elkaar heen. D'r viel er een, die brak zijn been. Ze gingen naar de dokter en die zei meteen: *Vanaf nu is je bed voor slapen alleen.*'

Xan Meo gaf zijn oudste dochter een verdiend compliment.

'Papa leest je voor als hij terugkomt,' zei Russia.

'Ik heb haar al voorgelezen,' zei hij. Hij hield de voordeur nu open. 'Ze heeft me één boek vijf keer laten lezen.'

'Welk boek?'

'Welk boek? Jezus. Dat boek over die stomme kippen die denken dat de hemel naar beneden komt. Hanige Daan. Kippige Kim. En ze hadden het allemaal met de vos aan de stok, Billie, of niet soms?'

'Net als de klikkers,' zei het meisje, verwijzend naar een ander verhaaltje. 'Ze gingen allemaal dood. De mammie. De pappie. De au-pair. En al de klinderen.'

'Ik ben foetsie weg.' Hij zoende Sophie op haar hoofd (een vage circusgeur); zij reageerde door een natte duim over haar wang te vege en in haar mond te stoppen. En toen hurkte hij om Billie een zoen te geven.

'Papa is jarig,' legde Russia uit. 'Waar ga je naar toe?' vroeg ze hem tot slot, 'in je vrije weekend?'

'Die soort van kroeg aan de gracht. Hoe heet hij. Hollywood.'

'Tot ziens, pappie,' riep Billie.

Toen hij buiten stond, draaide hij zich even om om het huis te taxeren – een gebruikelijke manier om zichzelf te taxeren, te taxeren hoe hij ervoor stond, wat zijn plek was. Het was zijn stijl niet (over zijn stijl krijgen we het nog), maar hij zou het zo hebben kunnen formuleren: Als je van fijne stoffen houdt, moet je die fleece daar eens voelen, op de extravagant diepe fauteuil (neem gerust alle tijd: laat je lekker gaan). Sterker nog, als je geïnteresseerd bent in onroerend goed of lekker wonen in het alge-

meen, zou je een rondleiding door het huis kunnen overwegen. Is daartegen Duitse technologie het helemaal voor jou, dan kun je beter naar mijn garage gaan, daar om de hoek. *Enzovoort. Maar het ging niet om geld.* Als je bewondering koestert voor extreem vrouwelijke schoonheid, laat je blikken dan van mijn vrouw genieten – de mond, de ogen, de aëro-dynamische jukbeenderen (en het licht van grote intelligentie: hij was gek op haar intelligentie). Of, als je ziel smelt bij de vurige hartstocht van ongewoon knappe, gezonde en goed opgevoede kinderen, dan zou je ons benijden om de onze... *Enzovoorts. En hij had nog kunnen vervolgen:* Maar ik ben ook een droom-echtgenoot: vijftig procent ouder, een teder en punctueel minnaar, een goede kostwinner, vermakelijk gezelschap, een veelzijdig en weinig kieskeurig klusjesman, een subtiele en accurate kok, een begaafd masseur die bovendien (en ondanks kansen die zich het best als ‘overvloedig’ laten beschrijven) nooit naast de pot pist... Eigenlijk wist hij wel hoe het was om een foute echtgenoot te zijn, een hufterige echtgenoot: hij had het de eerste keer geprobeerd; en het was moordend.

Xan Meo liep over St George's Avenue en kwam bij de hoofdweg (in Londen, vlak bij de dierentuin). Zodoende passeerde hij het tuinappartement aan de overkant waar hij nog maar zelden gebruik van maakte. Waren hier geheimen, vroeg hij zich af. Een oude brief misschien, een oude foto, sporen van verdwenen vrouwen... Xan hield in. Als hij rechtsaf sloeg liep hij richting kinderwagenrijk Primrose Hill – dat kinderwagenachtig, statig, Vicwardiaans, licht verontwaardigd verrees. Dat was de lange route naar Hollywood. Als hij linksaf sloeg kwam hij er eerder en kon hij langer blijven. Dus had hij keuze tussen de tuin en de stad. Hij koos voor de stad. Hij sloeg linksaf en liep richting Camden Town.

Het was laat in de middag en eind oktober. Het was vandaag vier jaar geleden dat zijn echtscheiding was aangevraagd en hij was ook gestopt met roken en drinken (en dope en coke. Hij had pas gehoord dat Amerikaanse pooiers coke *girl* noemen en heroïne *boy*). Meo had de gewoonte aangenomen deze dag te vieren met twee cocktails en vier sigaretten en een halfuur vol wurgende herinneringen. Hij was gelukkig – een kwetsbare toestand: je kon de stressvergelijkingen voelen jeuken. En hij herstelde gaandeweg van zijn eerste huwelijk. Maar hij wist dat hij nooit over zijn scheiding heen zou komen.

Het parcours van Britannia Junction: Parkway en Camden Lock en Camden High Street, de twaalf zwarte omlijstingen van de verkeerslichten, de autotroep. Bepaalde dingen moesten ontweken worden: die hoop – nee, die berg – hondenstront; die lawine van kots; die zatlap op de stoep met een gezicht als een apenreet; die ouwe opportunist die vijf of zes uur

geleden ongelooflijk in mekaar was geslagen – en, al net zo ongelooflijk, de blik die tussen die knokkelstempels en laarsafdrukken door loerde bevatte geen verdriet, was niet uit op vergoeding...

Xan Meo keek naar de vrouwen, of vooral naar de meisjes, de jonge meisjes. Zo'n meisje droeg tegenwoordig natuurlijk klossen van vijftien centimeter en wigwampijpen; haar middenrif toonde een rand vaalwitte onderbroek en een door een bijouerie doorboorde navel; ze droeg haar autosleutels in haar ene wang en haar voordeursleutel in de andere, een ploeg door haar neus en een anker in haar kin; en er zat oorsmeer op haar haar, alsof het via een buisje binnendoor liep. Maar afgezien daarvan – nou, wat? Het geheime doel van mode, op straat, de harlekinade, mode in zijn anarcho-zigeunervorm, is het dwarsbomen van de lust van je ouders. Nou, dat werkte, dacht Meo. Ik val niet op je. Hij dacht ook aan de flirts van vijftientwintig jaar geleden, hun kousen, jarretelles, décolletés, parfums. Dat deden de meiden van nu niet meer. (En misschien was het nog wel erger en gaven ze aan dat fysieke schoonheid het veld moest ruimen voor algehele gelijkheid.) Meo zou niet willen afkeuren wat hij zag, al vond hij het buitenaards. En als hij twee tieners driftig zag zoenen – een onvoorstelbare mengeling van lipringen en tongspijkers – dan had hij daar geen moeite mee. Zie jongeren zoenen en luister naar je hart; keurt je hart het af, keert het zich ervan af, dan is dat de leeftijd, dan is dat de tijd – die je verneukt.

Toen hij voor sigaretten aansloot bij de lange rij voor het loket, herinnerde Meo zich zijn voorlaatste slippertje (het laatste overspel was uiteraard met Russia geweest). In een hotelkamer in Manchester had hij een twintigjarige scriptgirl systematisch uitgekleed. 'Ik zal je wel uit die akelige warme kleren helpen,' had hij gezegd. Wat bij zijn tekst hoorde. Maar de tekst voelde toepasselijk: de slobbertrui, de wollen maillot, de rubberlaarzen. Hij zat op de stoelleuning toen ze uiteindelijk pal voor zijn neus overeind kwam. Daar had hij haar lichaam, met de vertrouwde cirkels en halve cirkels, de goddelijke symmetrieën, maar het had ook iets dat hij nog nooit had gezien. Hij stond oog in oog met een bos stevig getrimd schaamhaar. Tevens: 'Wat moet dat daar?' vroeg hij. En zij antwoordde: 'Dan kom ik gemakkelijker klaar.'... Nou, hĳ kwam er niet gemakkelijker door klaar. Waar alles zacht hoorde te zijn was er iets anders hard: het leek of hij zich fijnstampte – tegen een stalen staafje. En een fraaie verraderlijke striem (met haar naam en telefoonnummer erin) om mee naar huis te nemen naar een vrouw die in elk geval, en terecht, op het psychopathische af jaloers was (net als hij). De scriptgirl was geen blijvertje geweest. Onregelmatigheid, radicale onregelmatigheid, dat was

haar opgevalen. Hoe duidelijk moest het zijn? *Vanaf nu is je bed voor slapen alleen*. Hij ging al vierenhalf jaar met Russia naar bed. De hartstocht was er nog, maar hij wist dat die zou verflauwen en daar was hij op voorbereid. Xan Meo begon te beseffen dat het huwelijk na enige tijd een broer-zusrelatie wordt – gemarkeerd door incidentele, en tamelijk be-treurenswaardige incestmomenten.

Het begon te schemeren; maar de hemel was majestueus helder en de condensstrepen van vliegtuigen in de verte leken op fonkelende spermacellen die het heelal moesten bevruchten... Op straat keek Meo niet meer naar de meiden, en de meiden bleven hem natuurlijk ook niet aankijken. Hij had de leeftijd bereikt (hij was zevenenveertig), waarop jonge vrouwen door je heen keken, je voorbij keken, je geest doorzagen: drie-voudige pech misschien, maar beslist een onderdeel van het afscheid nemen, je reis naar het geestenrijk. Je fluistert tot ziens, tot ziens – Gód zij met je (want ik niet. Ik kan je niet beschermen). En toch gold dat niet helemaal voor Meo, want hij was een achterdochtig iemand, en besefte dat, en genoot ervan, in zijn algemeenheid. Hij nam veel ruimte in, lang, breed, gevuld; zijn donkerbruine haar was niet meer dik en de slag was eruit, maar het bedekte nog altijd een behoorlijk deel van zijn schedel (de lotion die het extra volume en stevigheid bezorgde heette Urban Therapeutic); en zijn ogen flonkerden veel sterker dan je per se wilde zien. Er lag een gloed over zijn gezicht – beslist een talentvolle gloed, maar van wat voor soort talent? Op zijn slechtst, op zijn minst innemend, had Meo het gezicht van een man die naar een microfoon zou kunnen lopen en je zou trakteren op een volledig dubbelzinnige uitvoering van 'Pop Goes the Weasel'. Hij maakte de indruk ertoe in staat te zijn: bereid tot het snel haalbare.

En bovenal was hij beroemd en daardoor had hij iets misleidends, inflatoirs over zich, iets opgeblazens. Hij was echter *stilletjes* beroemd, zoals zovelen dat tegenwoordig zijn: er waren veel beroemdheden (en zelfs Meo kon zich de tijd herinneren toen er nauwelijks iemand beroemd was). Roem had zichzelf zodanig gedemocratiseerd dat onbekendheid werd beleefd als ontzegging of zelfs straf. En mensen die niet beroemd waren gedroegen zich beroemd. In bepaalde geestelijke toestanden kon je zelfs geloven dat het eiland waarop hij woonde zestig miljoen supersterren omvatte... Meo was eigenlijk acteur, een acteur die plotseling naam had gemaakt door behoedzaam over te stappen naar een ander terrein. En de wereld heeft een naam voor die mensen die meer dan één ding tegelijk aankunnen, die heroïsche veelkunnens: ze noemt ze renaissance mannen. De stille gloed van stille roem verlichtte Xan Meo nog ster-

ker. Om de vijf minuten glimlachte er wel iemand naar hem – omdat ze hem dachten te kennen. Hij glimlachte terug.

De wandeling naar Hollywood duurde voort – en we zullen Meo's wandeling blijven volgen, omdat die wel even zal duren. Hij stak zijn hoofd om de deur van de boekwinkel aan High Street en stelde zelfvolstaan vast dat zijn paperback (een debuutverzameling verhalen, getiteld *Lucozade*) nog steeds op de tafel Aanbevolen Door Ons Personeel lag. Toen hij vervolgens rechtsaf sloeg, Delancey Street in, passeerde hij het café waar renaissanceman elke woensdagavond slagitaar speelde met vier oude hippies die zich de Original Hard Edge noemden. Hij sloeg linksaf naar Mornington Terrace – nogal wat armoediger, veel stiller: hij kon zijn voetstappen horen ondanks de zwiepende bomen waar hij onderdoor liep en het gedempte gedender van het rollende materieel achter de muur rechts van hem. Het was van dat weer dat er met de term stormachtig nog goed vanaf kwam. Feitelijk een verscheurende en beestachtige turbulentie, een rodeo van wind – de aarde probeerde zijn berijders af te werpen. En op straat: tuinmeubilair, tollende vuilnisbakken, fietsen en (steeds meer) autoportieren die in de baan van de storm openklapten. Xan was te oud voor mode, voor kapsels en stijlen, maar zijn broek had nu dankzij de wind afwisselend wijde en smalle pijpen.

In de verte zag hij iemand die hem deed denken aan, of zijn lichaam deed denken aan, zijn eerste vrouw – zijn eerste vrouw zoals ze er tien jaar geleden uitzag. Pearl zou geen sigaret in haar mond hebben gehad en geen roddelblad onder haar arm en haar kleren zouden evenmin zo pijploos zijn geweest, zo strak, zo stampvol vrouw; maar de agressieve of op zijn minst hoogst uitdagende houding, de armen onhartelijk over elkaar geslagen, de geheven kin die duidelijk maakte dat alle excuses in overweging waren genomen en afgewezen... Ze stond in de schaduw van een grijsbruin halfhoog gebouw te wachten. Achter haar draalde een dreumes, hij pookte met een stok in de blootliggende inhoud van een zwarte plastic tas. Toen Meo de bocht nam om het spoor over te steken hoorde hij haar zeggen:

'Harrison! Schiet godverdomme een beetje op!'

Ja, hoe spijtig, geen twijfel mogelijk; maar nu hij zich veiligheidshalve had afgewend ontkwam Meo niet aan een zenuwachtig lachje. Hij was een correct modern iemand, was liberaal, feministisch (een echte gynocraat: 'Geef de meiden de kans,' vond hij. 'Ik weet dat het veelgevraagd is. Toch deugen wij niet. Geef de meiden de kans'). Maar hij bleef zich wel verbazen. De vrouw had per slot van rekening haar wensen duidelijk gemaakt; en ze had geen blad voor de mond genomen. Nee: Pearl zou

het anders hebben geformuleerd... Hij zag het gebouw nu, met zijn bonte kerstverlichting, zijn kronkelende kapperspaal. Soms kan een dalend vliegtuig een waarschuwingssignaal afgeven: dat gebeurde, daar boven – een orgelklank, die zijn eigen ondergang aankondigde.

Hij stond stil en dacht na: dat gevoel weer. En hij snoof de essentiële slechtheid van de lucht op, met zijn verpeste basissmaak, alsof alle sequiturs eruit waren gezogen. Een geelwereld van geloof en vrees en walgelijk vernuft. En we razen er allemaal als blinden in rond. Toen kwam hij op gang.

Xan Meo ging naar Hollywood.

‘Goedenavond.’

‘Alles goed?’ vroeg de barman, alsof hij informeerde naar de geestelijke gesteldheid van iemand die dat nog zei: goedenavond.

‘Ja, makker,’ zei Meo op zijn gemak. ‘En jij?’ Dat was het punt met hem: hij was groot, hij was kalm, hij was op zijn gemak. ‘Waar is iedereen?’

‘Voetbal. Engeland. Ze komen hier om een uur of acht binnenvallen.’

Meo, die daar niet op zou wachten, zei: ‘Moet je van die eh... plasmaschermen kopen. Kunnen ze hier kijken.’

‘We willen niet dat ze hier kijken. Ze kunnen in de Worm and Apple kijken. Of in de Turk’s Head. En dáár de boel kort en klein slaan als ze verliezen.’

Het cocktailmenu stond op een schoolbord gekalkt boven een verzameling flessen en sifons die zo was gearrangeerd en aangekleed dat het op het centrum van Los Angeles leek. Buitenproportionele poppetjes van bepaalde filmsterren strompelden door de straten.

‘Ik wil een...’ Er was een drankje dat Pijpbeurt heette. Er was een drankje dat Borstvergroting heette. Hij dacht: het is net als die bedrijven die NUK of TUK heten. Meo haalde zijn schouders op. Het was niet zijn bedoeling om nu te gaan piekeren over de obscenificering van het alledaagse bestaan. Hij zei: ‘Ik neem een Lulhannes. Nee, een Eikel. Nee. Twéé Eikels.’

Met in elke hand een glas liep Meo de betegelde tuin in met uitzicht over de gracht waar hij de afgelopen maanden op een naar het westen gericht bankje, doorgaans met Russia naast zich, heel wat bedachtzame Club Soda’s had geconsumeerd, heel wat filosofische Maagd Maria’s. En hoeveel plechtiger – hoeveel verhevener en koninklijk – zouden zijn gedachten zijn als hij, alleen met zijn sigaretten en zijn Eikels, piekerde over Pearl... Meo’s eerste iets te studieuze blik op de roerloze groene gracht

confronteerde hem met een dode eend, met zijn kop omlaag en zijn pootjes als twee brillenpootjes in de lucht. Dood in het water, abject dood: hij meende het te ruiken, boven de kruidigheid van de gracht uit. Als Eindelooos Eendig of Weldadig Woerdig, als Spetterend Sluizig was uitgewerkt.

Xan leek alleen in zijn tuin. Maar toen verscheen er een kwieke jongeman uit een zijdeur van Hollywood met een mobieltje aan zijn oor; hij leek ferm onderweg naar de straat tot hij abrupt bleef staan en hij leek vervolgens op de tast zijwaarts te bewegen en steun te zoeken tegen het hek langs de gracht, een goeie meter verderop. In reactie op Xans knikje trok hij één wenkbrauw op en zei vervolgens goed hoorbaar: ‘Dus alles wat we hebben gezegd, alle gedane beloften, het betekent allemaal niets. Vanwege Garth. En we weten allebei dat het maar een bevlieging is... Jij beweert dat je van me houdt maar ik geloof dat we verschillend denken over wat liefde eigenlijk is. Voor mij is liefde iets heiligs, bijna onbenoembaars. En nu beweer je dat dat alles, dat alles...’ Hij ging de andere kant op en zijn stem ging al snel onder in het gebrom van de stad, Ja, en dat hoorde erbij, bij de obscenificering: de teloorgang van *pudeur*.

Net als de dode eend, de levenslijn van Xans eerste huwelijk, dat getrachte heelal – ook dood. Zijn scheiding was zo akelig geweest dat zelfs de advocaten in paniek waren geraakt. Het was alsof zij tweeën, naakt en met hun gezichten naar elkaar toe, met prikkeldraad waren omwikkeld en vervolgens overboord gesmeten. Je gemaai daar, je geschop en geklauw: er was geen moraal mogelijk. Toen Pearl hem voor de derde keer had aangehouden en hij bij de deur van zijn verzorgingsflat de beschuldigingen aanhoorde, besepte Xan dat de reis ten einde was. Hij had de tegenpool van liefde bereikt – een toestand die veel heftiger was dan pure haat. Je wilde de geliefde dood hebben; je wilde dat haar vliegtuig neerstortte en het kon je niet schelen wat de andere inzittenden overkwam – die vierhonderd sukkels en klunzen...

Maar ze overleefden het; ze leefden of niet soms? Xan schatte dat Pearl en hij er ongeveer even goed vanaf waren gekomen. En het was fantastisch dat ze er rijker uitkwamen dan ze eraan waren begonnen. Het waren de jongens, de twee zoons, die erop achteruitgingen en op hun gezondheid hief Xan Meo nu het glas. ‘Het spijt me,’ zei hij hardop. ‘Het spijt me. Het spijt me.’ Alsof hij de omgekiepte watervogel in de groene gracht moest compenseren, hupte een mus, een gevederd wezen uit de lagere luchtlagen, naast hem op de bank om zich daar griezelig tam te gaan uiten, met zijn vleugels brommend en snorrend, op vijftien centimeter afstand.

De wind was weg – vertrokken naar elders. In het westen had zich een opzichtige, een heuse pornozonsondergang gevestigd. Het leek een brandbestrijdingsoperatie voor titanen, met etherische wagens, kranen, ladders, de stralen en het schuim van slang en buis, en de geesten van de brandweerlieden bezig aan hun enorme taak van helbeheersing, helcontrole.

‘Is dat jouw “wijfje”?’ vroeg een stem.

Meo begreep dat zijn eenzaamheid voorbij was. Hij keek naar rechts: de mus zat nog druk te doen op de armleuning van de bank, pesterig dicht bij zijn tweede Eikel. Hij keek op: zijn glimlachende vragensteller, een doorsneetype, bijna kubusvormig, stond ongeveer drie meter verderop in het halfdonker.

‘Ja, da’s het enige dat ik tegenwoordig nog weet te temmen,’ reageerde hij.

De man deed een stap naar voren, zijn duimen aan weerskanten van zijn navel opgestoken. Herkend, dacht Meo. Gelukt.

‘Ben jij hét?’

Xan verwachtte dat hij op korte termijn een hand moest geven en stond dus op. De mus verwijderde zich nog niet.

‘Ja, ik ben hét.’

‘Nou, ik heet Mal.’

‘... Aangenaam,’ zei Xan.

‘Waarom heb je het gedaan, joh?’

Op dit moment bleek dat Mal, ondanks zijn schertsend spijtige houding, een gewelddadig man was.

Nog veel verrassender was het dat ook Xan een gewelddadig man bleek. Dat wil zeggen dat zijn vertrouwdheid met de situatie geen grote verandering onderging toen het gewijzigde krachtenveld vorm kreeg. Geweld, triomfantelijk bizar en onwerkelijk, is een klassieke inschattingsfout – behalve voor gewelddadige types. Was de fout eenmaal begaan dan wisten beide mannen dat het van nu af aan endocrinologisch was: een kwestie van klierbeheersing.

‘Waarom heb ik wát gedaan?’ vroeg Meo en deed een stap naar voren. Hij hoopte het nog te kunnen voorkomen; maar hij zou niet wijken.

‘O.’

Hij sprak het uit als *où*, net als Russia Meo, lang geleden. Hij vervolgde: ‘Ik had al begrepen dat je pit had.’

‘Dan weet je wat je kunt verwachten,’ zei hij zo neutraal mogelijk (hij had een zurige smaak in zijn mond). ‘Als je aan mij begint.’

‘Je hebt hem *genoemd!* En ik bedoel dát, wat mij betreft, dat dat volledig, voor mij...’

‘Wie genoemd?’

Mal ademde in, sperde zijn ogen open en fluisterde hardop: ‘Hier zul je met pijn aan terugdenken, joh. *J-o-s-e-p-h- A-n-d-r-e-w-s.*’

‘Joseph Andrews?’

‘Zeg het niet. Je zegt het niet. Je hebt hem genoemd. Je hebt hem neergezet – je hebt hem geplaatst. Zwart op wit.’

Voor het eerst dacht Meo dat er iets anders niet deugde. De berekeningen die in hem plaatsvonden zou je als volgt kunnen weergeven: mijn twaalf centimeter komen overeen met zijn twaalf kilo, en nul verschil in dat andere (leeftijd). Dus: ze zouden elkaar weinig ontlopen. En die vent zag er te zorgeloos en theatraal uit om te ontlopen. Zo goed zou hij niet zijn: moest je zijn pak zien, zijn schoenen, zijn haar.

‘Hier zul je met pijn aan terugdenken, joh.’

Maar op ons toneel bevindt zich nog een acteur. Maar ik ga naar Hollywood maar ik ga naar het ziekenhuis. Een man (want hij is het, hij is het, hij is het altijd), een zondaar, schijterd, eter, ademhaler, nadert hem snel van achteren. Mal is gewelddadig, en Xan is gewelddadig, maar in de frons en het aureool van deze derde acteur valt de afwezigheid op van alles waarover mensen het ooit eens zijn geworden: alle verdragen, concordanten, alle overeenkomsten. Hij heeft een bleke, ruwe kale kop. Zijn wenkbrauwen en wimpers schijnen van zijn gezicht gelaserd of er misschien zelfs afgefakkeld. En de stoom die uit zijn mond sproeit als uit een spuitbus op deze weinig drankovergoten avond bereikte een armlengte.

Xan hoorde geen voetstappen; wat hij hoorde was de zwiep, de uithaal van de dansschoen, van de fikse ploertendoder. Vervolgens de priemende dubbele vinger op zijn schouder. Dit was niet de bedoeling. Ze hadden verwacht dat hij zich zou omdraaien, en hij draaide zich niet om – hij draaide zich halfom, dook vervolgens in elkaar en opzij. Daardoor belandde de klap die alleen zijn jukbeen of kaak had moeten breken op zijn schedel, die ruimtelijke bobbel (in dit geval nog steeds uiterst huwbaar bebost) waarin zoveel edele en kwetsbare krachten zo vol vertrouwen verpakt zitten.

Hij stortte in, hij zakte op zijn knieën, vernietigend verslagen: zijn vrouwenbloed, zijn kinderbloed, geroofd door zijn vijand. Deze pil joeg zijn Eikel kronkelend op de vlucht. Hij hoorde de klamme knak, de klamme knak van zijn knieën gevolgd door de klamme knak van het vallende glas. De wereld kwam tot stilstand en begon opnieuw te draaien – maar de andere kant op. Alleen verhief de mus zich een tel later met vleugelgefladder: de kleine persmuskiet van een mus.

De hemel komt naar beneden!

Vervolgens de woorden ‘Liggen jij’ en een tweede, stevige dreun.
De hemel komt naar beneden en ik ga het vertellen aan...
Schijnbaar versteend, als het standbeeld van een gevallen tiran, viel hij opzij op het vochtige plaveisel en bleef liggen.

2. Voorschrift negen

De koning zat niet in zijn kantoor zijn geld te tellen. Hij zat in de salon in de Place des Vosges heel slecht nieuws te verwerken. De opperstalmeester op de fauteuil tegenover hem heette Brendan Urquhart-Gordon. Tussen hen in op het lage glazen tafeltje lag een foto, ondersteboven, met een pincet. En de kamer was zelf ook een foto: al minutenlang had geen van beide mannen zich bewogen of iets gezegd.

Er was een trilling nodig om het beeld te bezielen, en die kwam: de pingel van een stemvork, toen een van de duizend facetten in de ijsachtige kandelaar zichzelf behoedzaam herschikte binnen die glazen massa.

Henry IX zei: ‘Wat leven we toch in een afschuwelijke wereld, Bugger. Ik bedoel, het is zo’n akelige, angstaanjagende... wereld.’

‘Dat is het zeker, meneer. Mag ik een cognacje aanbevelen, meneer?’

De koning knikte. Urquhart-Gordon had niets tegen Love, maar hij vond het ongemakkelijk om diens naam uit te spreken. Wie wilde er nou een bediende die Love heette?

‘Twee grote Remy *reserve*, alsjeblieft, Love,’ riep hij.

De Bewaker des Geloofs – hij was officieel hoofd van de Kerk van Engeland (episcopaal) en de Kerk van Schotland (doopsgezind) – vervolgde: ‘Weet je, Bugger, dit schokt mijn persoonlijke overtuiging. Schokt het de jouwe niet?’

‘Mijn persoonlijke overtuiging is nooit meer dan een dunne strohalm geweest, meneer.’

Een onwaarschijnlijke opmerking wellicht uit de mond van een sjerp-vormige man. Kaal, donker, blozend, met joodse hersens (volgens sommigen) van moederskant.

‘Schokkend tot in het merg. Dat volk is echt te erg. Nee. Erger nog. Ik veronderstel dat het allemaal deel uitmaakt van een of andere akelige “kring?”’

‘Dat zou kunnen, meneer.’

‘Waarom heeft... Hoe ken het toch *det* dergelijke wezens deel uitmaken van Gods plen?’

Love trad weer binnen en toen hij dichterbij kwam begonnen mis-

schien wel tien klokken om de beurt het hele uur te luiden. Praktisch ingesteld als hij was bedacht Urquhart-Gordon dat de korte ‘a’ van de koning nog wat gemoderniseerd moest worden. Vooral op kritieke momenten klonk hij bijna vooroorlogs. Brendans blozende wangen werden eventjes nog blozender toen hij zich Henry’s bezoek herinnerde, als prins van Wales, aan het rusthuis voor vakbondsmensen in Newbiggin-by-the-Sea, en de prins aan de piano ‘Mijn ouweheer haalt het vuil op’ zong: ‘Mijn ouweheer haalt het vuil op, Hij draagt een vuilophaalpet, Hij draagt verdomme een ribbroek, En woont in een woningwetflat!’ De Vierde Macht had niet lang gewacht om erop te wijzen dat dat niet klopte: Henry’s ouweheer was Richard IV en hij woonde in Buckingham Palace.

Zijn gezicht flauwtjes afwendend van de geuren van de bellen cognac, bleef Love hun kant op lopen en had nog steeds een aardige afstand voor de boeg. Het was vijf over zes tegen de tijd dat hij de zaal verliet.

‘Neem me niet kwalijk, Bugger. Ik *ken* even nergens opkomen. Afgegeven...?’

‘De foto is persoonlijk afgegeven bij mijn verblijven in St James’. In een blanco envelop.’ Die envelop haalde Urquhart-Gordon nu uit zijn koffertje. Hij gaf de doorzichtige portefeuille met ritssluiting aan Henry IX, die er een meer dan gemiddeld verbaasde blik op wierp. ‘DE WEL- EDELE HEER BRENDAN URQUHART-GORDON’, en in de rechterbovenhoek: ‘Vertrouwelijk en Geheim’. ‘Geen begeleidend schrijven. Kalligrafie en het overdreven “Weledele” suggereerden een ongeoefende of buitenlandse afzender, of een poging om ons op die gedachte te brengen. Beveiliging zal ons denkelijk meer kunnen vertellen.’

Urquhart-Gordon bestudeerde de fronsende blik van de koning. Henry IX droeg zijn dikke blonde haar meestal in een lok opzij. Maar in de koninklijke verwarring was zijn kuif nu ingezakt tot een verbijsterde pony, waardoor zijn ogen nog bezetter en ontstokener leken. Henry IX bleef naar hem fronsen en daarop haalde Urquhart-Gordon zijn schouders op en zei:

‘We wachten op verdere communicatie.’

‘Chentage?’

‘Nou. Ik zou zeggen afpersing. Het lijkt redelijk zeker dat het geen zaak van de media is, in de normale zin. Was dat wel het geval dan zouden we die foto nu in een of ander Duits tijdschrift zien staan.’

‘Bugger!’

‘Het spijt me, meneer. Of op internet.’

Met een bezwadderd gebaar tastte Henry IX naar het ding op tafel. Zijn hand aarzelde.

‘Gebruik het pincet, meneer, als u wilt. Draai hem om met het pincet, meneer.’

Dat deed de koning.

Hij had zijn dochter misschien in geen drie of vier jaar naakt gezien, en bovenal was hij onthutst, bitter ontstemd door hoe vrouwelijk ze al was, zijn meisjeskind dat nog met poppen speelde. Dat, in combinatie met de dromerigheid, de onschuld van het gezicht, maakte dat haar vader zijn ogen met zijn mouw bedekte.

‘O Bugger.’

‘O Hotty.’

Urquhart-Gordon keek toe. Een vijftienjarig meisje in iets wat duidelijk een witte badkuip was, met haar armen op de randen, haar benen gebogen in een laagje water van vijftien centimeter: prinses Victoria, in haar kostuum van naaktheid, haar gladde pak van naaktheid, een vooraankondiging van vrouwelijkheid. De verdachte bikinilijntjes – ze scheen bovendien een spectrale bikini te dragen – deden aan de zomer denken. Urquhart-Gordon had de achtereenvolgende reisdoelen geïnventariseerd: de prinses deed kennelijk niets anders dan op vakantie gaan. Maar ze zat alweer zes weken in het internaat en het was nu bijna november. Daarom, zo vroeg hij zich af, hadden ze afgewacht? Iets in de gelaatsuitdrukking van de prinses baarde hem zorgen, maakte hem bovendien ongerust: de vergrote pupillen... Brendan Urquhart-Gordons bijnaam was overigens afgeleid van zijn initialen, die van Henry IX van zijn optreden als Hotspur in een schooluitvoering van *Henry IV, Deel Een*.

‘Denk jij,’ vroeg de koning mistroostig, ‘dat de prinses en een eh... vriendin met een fototoestel hebben lopen knoeien en eh...’

‘Nee, meneer. En ik ben bang dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat dit het ergste is.’

De koning knipperde met zijn ogen. Voor de koning moest je het altijd uittekenen.

‘Er zijn vast nog meer foto’s van de prinses. In andere... poses.’

‘Bugger!’

‘Neem me niet kwalijk, meneer. Dat was ongepast. Het punt is: kijkt u eens naar het gezicht van de prinses, meneer. Dat is het gezicht van iemand die denkt dat ze alleen is. We moeten ons troosten met de gedachte dat de prinses zich niet bewust was of is van deze werkelijk ongekende inbreuk. Er volstrekt onschuldig aan is.’

‘Ja, er onschuldig aan is. Er onschuldig aan is.’

‘Meneer, krijg ik uw permissie om John Oughtred in te schakelen?’

‘Jawel. Niemand anders, uiteraard.’